

Excelsior

Adres

Sint-Idesbald [deelgemeente van Koksijde, gemeente in arrondissement Veurne - BE]: Strandlaan 160 (Hotellaan 10)

Architect

G. Gits

Bestaansperiode

Jaren 1970-nu

Logistieke organisatie

Top Vakantie vzw

Wat het nu is

Nog steeds een vakantieverblijf voor kinderen van Top Vakantie vzw.

Zie:

<http://www.topvakantie.be/2910>

<http://www.topvakantie.be/2171>

Korte situering

In dit voormalig hotel in art-decostijl organiseert Top Vakantie vzw (de voormalige AEP, zie hieronder voor meer info) sinds de jaren 1970 vakantiecampen.

Meer info

Tijdens de Tweede Wereldoorlog trachtten een aantal organisaties het leed van de kinderen te verzachten door ze op te vangen in vakantiecampen. Op het einde van 1941 werd op initiatief van Leopold III door zijn ordonnansofficieren de Aide aux Enfants des Prisonniers de Guerre - Steun aan Kinderen van Krijgsgevangenen (AEP-SKK) opgericht. De AEP had als doel het leed van de kinderen van militairen te verzachten, hun gezondheid te verbeteren en hun vader in hun

opvoeding te vervangen.

Burggraaf Gatien du Parc, gouverneur van prins Boudewijn en kamerheer van Leopold III werd aangesteld als voorzitter van de AEP. De AEP organiseerde voor de kinderen van de krijgsgevangenen en oorlogsslachtoffers vakantiekampen en permanente homes.

Na het beëindigen van de Duitse bezetting, in december 1944, werd de AEP omgevormd tot een vzw. Vanaf dan kende het cliënteel een gestadige uitbreiding en viel de beperking tot de kinderen van militairen weg. De kinderen kwamen nu uit heel België en uit alle sociale milieus.

In 1946 begonnen de Post en de verzetsbewegingen (Geheim Leger, Nationale Koningsgezinde Beweging, Belgische Nationale Beweging) samen te werken met de AEP. In 1947 voegden de Ziekenkas van de verenigde vakbonden, de kas voor de familiale bijdrage van Antwerpen, het Internationaal Maritiem Gezelschap en SABENA zich aan de lijst toe. Tegen 1975 waren er zo'n 70 bedrijven die de kinderen van hun werknemers toevertrouwden aan de AEP.

Deze ingrijpende verandering in het cliënteel van de AEP drong ook een naamswijziging op: Hulp aan kinderen van krijgsgevangenen werd in 1948 Aide aux Enfants du Pays. Midden de jaren 1950 volgde een nieuwe naamswijziging: AEP Őuvre Nationale de l'Aide Ő la Jeunesse - AEP Nationaal Werk voor Hulp aan de Jeugd.

In de vroege jaren 1970 vond de meest ingrijpende verandering plaats binnen de AEP. Onder meer onder de druk van de Belgische staatsstructuren werd de organisatie opgesplitst in een Vlaamse vereniging, Top Vakantie, en een Waalse, Vacances Vivantes. Om toch de nationale eenheid niet verloren te laten gaan, werd het AEP Nationaal Centrum voor vakantiediensten geïnstalleerd als overkoepelende organisatie. Ook inhoudelijk trad er een verandering op. Van een hoofdzakelijk scoutsgerichte vereniging ging de AEP een eigen pedagogie uitbouwen via de in 1954 opgerichte kaderschool, die de vorming van jeugdwerkers als hoofdactiviteit had. Met de oprichting van de kaderschool speelde de AEP op het gebied van jeugdwerking een pioniersrol.

Extra

De vakantiekolonies van de AEP hadden aanvankelijk een duidelijk patriottische inslag. Tijdens hun verblijf kregen de kinderen onderricht in vaderlandsliefde en burgertrouw. Iedere morgen brachten ze hulde aan de Belgische vlag en leerden ze nationale liederen aan.

De prinsen Boudewijn en Albert gingen meermaals op bezoek in de vakantiehuizen en ten voordele van de AEP werden foto's met een afbeelding van de prinsen verkocht.

In de regel waren de kampen niet gemengd. Op taalvlak waren de meeste vakantiekolonies wel gemengd.

Zie voor andere vakantiekolonies van AEP:

AEP (Middelkerke)

Hotel Pension Marie-Joseph (Middelkerke)

Kindervreugde (Nieuwpoort)

AEP Duinenhof (Oostduinkerke)

De Kinkhoorn (Mariakerke)

AEP (De Panne)

Literatuur

S. WILLEMS, Koksijde: een bewogen architectuurgeschiedenis: inventaris van het bouwkundig erfgoed, Koksijde: Gemeente Koksijde, 2006, p. 154.

K. VEN, AEP: Aide aux Enfants des Prisonniers de guerre (1941), UGent, licentiaatsverhandeling, 1994.

Bronnen

<http://www.topvakantie.be>

Å

<top

Getuigenissen

â€“If youâ€™re happy and you know it clap your hands. If youâ€™re happy and you know it stamp your feet.â€™ Het is een kampvuurlied. Ik haat kampvuurliederen. Het is ook een buslied, een staplied, een kringlied. Het is een kolonielied. Van aan zee. Van tijdens de vakantiekolonie aan zee. Maar je zei niet kolÃ³nie, je zei kolonÃ-e. Zoals je niet zegt agÃ³nie, maar agonÃ-e.

Vakantiekolonie. Het woord alleen al. SiberiÃ« aan zee. Congo in Koksijde. Vakantie en kolonie in Ã©n woord, een contradictio in terminis. Van Dale zegt: â€“inrichting tot herstel van zwakke of ontspanning van gezonde kinderen gedurende de vakantieâ€™. Ik was een gezond kind en werd dus blijkbaar een inrichting ingestuurd ter ontspanning. Van ontspanning herinner ik mij niets. Wel kreeg ik zakken vol snoep mee, om mij zoet te houden. Maar het hielp niet. Frenetiek snoepend bleef ik niettemin wekenlang ontroostbaar.

â€“If youâ€™re happy and you know it clap your hands.â€™ Had ik toen nagedacht over wat het betekende, ik zou mijn handen ver als mogelijk uit elkaar hebben gehouden. ZÃ³ breed was mijn verdriet. Zo diep als de zee, waar wij zakdoekje-leg moesten spelen. Zo hoog als de duinen, waar de kwellingen van het nachtspel plaatsvonden. Zo ver als thuis, waar mijn ouders mij in mijn prille melancholische geest geheel vergeten waren. Voor eeuwig achtergelaten in een inrichting ter ontspanning aan zee.

Wij lagen in grote groene tenten op veldbedjes. EÃ©n lampje in een hoek. Wij moesten â€™s avonds samen stortbaden, â€™s ochtends samen op het appel verschijnen, â€™s middags samen rijstpap eten. Tussen die groepsgebeurens door werd individueel van mijn snoep gestolen. Werd â€™s nachts een hand in een emmer water gehouden, zodat het jongetje van die arm in zijn bed plaste.

Dit alles gebeurde dicht bij de zee. Zaten wij happy rond een kampvuur op het strand en werd er dol van kindergeluk met

de voeten gestampt, de armen gezwaaid, de hoofden geschud, en uiteindelijk alles tegelijk, dan deed ik vanbuiten mee, maar binnen hoorde ik de zee. Die afsplitsing is mijn redding geweest. Ik kan in mijn postkoloniale bestaan vrij probleemloos met de zee omgaan, zonder onoverkomelijk kampvuurtrauma – al zullen vrolijke samenscholingen, van welke aard en op welke plaats ook, altijd verdacht blijven.

Zo is een vol en vrolijk strand mij een gruwel. Maar een vol strand beschouwen met de afstand van de zwemmer in de zee – er is weinig dat ik liever doe. Ginds is dan het verre kampvuur. Hier, om mij heen, is de zee, waar ik dobber in het grote gelijk van de enkeling.

Weinig is heerlijker dan dobberend alleen te zijn en de zon haar heetste hitte te voelen afleiden naar mijn bovendrijvend gelijk. Niets ben ik dan, niets dan een lichaam dat zichzelf al zwemmend herinnert en vergeet. En er is weinig orgastischer dan het haast knisperen van het zout en de zonnestraling op de huid van dat zwemmende, zwevende lichaam in de schoot van de zee.

Bernard Dewulf (1960, uit: De Morgen)

Audio

Video

<top

Plaats uw herinnering